

RISK WEIGHTED ASSETS

Basis for Ratios Banks under Discussion.

Amsterdam – June 26, 2013

(Het Financieele Dagblad - Cor de Horde)

It started with a few scientific studies that were only ready by a small crowd of super-specialists. By now there is wider criticism on the underlying rationale for the calculation of the capital requirements for banks.

This week the Wijffels Committee, established by the Ministry of Finance, will present its report on the banking sector. Amongst its members are critics of the current calculation method, such as professor Arnoud Boot. According to sources close the Committee discussions have been held about this technical and difficult topic, which is however essential for how banks actually operate. It is also an issue that helps explain why banks that pass stress tests with flying colors nonetheless can go under shortly afterwards.

The issue is called Risk Weighted Assets - RWA. Banks do not assess their solvency the way ordinary companies do, namely by dividing equity by total assets. Instead of total assets banks divide by RWA.

It works as follows: every credit exposure is assigned a risk weight. An investment in a German Bund is assigned a weight close to 0, whereas a credit facility for an average company carries a 100% risk weight. The sum of those total risk weighted assets is typically well below the sum of total assets. A low RWA therefore leads to a high solvency ratio at the same amount of solvency capital. To put it differently: the bank's capital requirement for a "safe" credit is not 8% but much lower.

This would not be a problem if there are strict rules on how to calculate RWA. That is how it was before. Nowadays, banks are allowed to apply their own set of rules on calculating risk weight instead of a standard approach.

As result, it can occur that banks with similar loans on their books, and similar capital, present very different solvency ratios. Recently, the Basel Committee on Banking Supervision conducted a review. Fifteen banks had to apply a risk weight on a sample portfolio of loans. The result was staggering: the highest and lowest estimates varied with a factor 3.

"If you insist on 10% solvency to RWA, while RWA can be manipulated freely, you have achieved nothing", says Hugo van Wijk of Vallstein, a firm that advises companies on negotiations with their banks.

Only recently the issue of RWA has appeared in the discussions about solvency for banks. For a long period of time, the discussions focused entirely on the level of ratio itself. Van Wijk: "we are staring ourselves blind on the solvency ratio. But it is irrelevant whether this should be 8% or 10% as long as the RWA varies significantly."

Recently, two members of parliament, Wouter Koolmees (D66) and Henk Nijboer (PvdA) asked critical questions about risk weighted assets. Koolmees qualifies the current solvency ratios of banks as “false accuracy”. And also in the new rules for banks (Basel 3), “you can play around as bank with RWA”.

The members of parliament refer to inter alia a working paper of the IMF of last year. In this document attention is called on the significant differences between American and European banks. European banks fabricate a much lower RWA than the Americans, who still operate under a previous regime of the Basel Rules that allow much less room for own interpretation.

The IMF researchers point out that this does not necessarily implies cooking the books. It is after all a matter of fact that American banks sell their best mortgage portfolios to state institutions whereas European banks keep them on their own balance sheet. This results in large balance sheets in Europe, with a low risk weight.

Aside from this observation some economists such as Boot argue for a standard, unweighted solvency ratio – in jargon: a leverage ratio. The higher the better, if possible.

Insiders doubt whether the Wijffels Committee will go as far as proposing a very high leverage ratio of 10%. Most likely they will follow the new Basel 3, which re-instates this old ratio and sets the minimum requirement at 3%.

The unweighted ratio has the beauty of simplicity, but also has its drawbacks. In such a system it becomes more attractive for banks to offer less, but more risky loans, instead of many and safe loans like currently.

Van Wijk of Vallstein prefers a different solution. His clients suffer from banks that are raising capital ratios and consequently cut back on lending. Van Wijk rather would see stricter rules to calculate RWA, combined with rules to take timely provisions on bad loans. “Under those circumstances, 8% solvency is sufficient.”

Translated from original article in Het Financieele Dagblad
Copyright Het Financieele Dagblad.

RISICOWEGING

Fundament onder ratio's banken ter discussie

Cor de Horde
Amsterdam

Het begon met een paar wetenschappelijke studies die alleen door een handvol superspecialisten werden gekeken. Inmiddels is er brede kritiek op het fundament onder de berekeningen van de solvabiliteit van banken.

Deze week presenteert de commissie-Wijffels, ingesteld door het ministerie van Financiën, haar rapport over het bankwezen. In die commissiezittingen is er kritiek op de huidige rekenmethode, zoals hoogleraar Arnoud Boot. Volgens ingewijden is er stevig gesproken binnen de commissie over het onderwerp dat technisch en taai is, maar wel de kern raakt van hoe banken werken. Een onderwerp bovendien dat medeverklaart waarom banken die met vlag en wimpel slagen voor 'stress tests', korte tijd later toch ten onder kunnen gaan.

Dat onderwerp is 'risicogewogen activa', beter bekend in de Engelse afkorting als RWA. Banken berekenen hun solvabiliteit niet zoals gewone bedrijven dat doen, namelijk vermogen gedeeld door balans totaal. In plaats van balans totaal nemen ze de RWA als deler.

Dat werkt zo: elk krediet en elke belegging krijgt een gewing. Een belegging in een Duitse staatsobligatie krijgt een gewing dicht bij nul procent, terwijl een krediet aan een gemiddeld bedrijf op 100% zit. De optelsom van die 'naar risico gewogen activa' is vrijwel altijd (fors) lager dan het balans totaal. Aangezien de RWA de deler is, leidt een lage RWA tot een hoge solvabiliteit.

Andersom geredeneerd: een bank hoeft voor een 'veilig' krediet niet 8% maar veel minder kapitaal aan te houden.

Dat zou geen probleem zijn, als er strikte regels bestonden om die RWA te berekenen. Zo ging het vroeger.

Tegenwoordig mogen banken kiezen voor een eigen manier van risicoweging in plaats van de standaardmethode.

Zo kan het gebeuren dat banken met vergelijkbare leningen en een vergelijkbaar vermogen, toch een sterk verschillende solvabiliteit presenteren. Laatst nam het Basels Comité van Banktoezicht de proef op de som. Vijftien banken moesten een risicoweging plakken op een fictief pakket met leningen. Het resultaat was onthutsend: tussen de hoogste en de laagste schatting zat een factor drie.

'Als je 10% solvabiliteit ten opzichte van RWA vraagt, maar de RWA te manipuleren is, ben je niets opgeschoten', zegt Hugo van Wijk van bureau Vallstein, dat bedrijven adviseert bij het onderhandelen met hun bank.

Pas sinds kort duikt in de discussies over solvabiliteit van banken het probleem van de RWA op. Lange tijd ging het alleen over de ratio's. Van Wijk: 'We staren ons blind op de solvabiliteitsratio. Maar het is irrelevant te praten over 8% of 10% zolang de noemer sterk varieert.'

Onlangs stelden twee leden van de Tweede Kamer, Wouter Koolmees (D66) en Henk Nijboer (PvdA), kritische vragen over de risicogewogen activa. Koolmees kwalificeert de huidige solvabiliteitspercentages die banken publiceren als 'schijnaccuratesse'. En ook in de nieuwe toezichtregels voor banken ('Basel 3') kun je als bank puzzelen met de RWA.

De Kamerleden wijzen onder meer op een werkdocument van

het IMF van vorig jaar. Daarin wordt gewezen op de grote verschillen in RWA tussen Amerikaanse en Europese banken. Europese banken knutselen een veel lagere RWA in elkaar dan de Amerikaanse, die nog onder een verouderde versie van 'Basel' vallen die minder ruimte laat voor eigen invulling.

De IMF-onderzoekers wijzen erop dat dit niet hoeft te duiden op geknoei. Het is nu eenmaal zo dat Amerikaanse banken hun beste hypotheekverkoop aan staatsinstellingen, terwijl Europese banken ze op eigen balans moeten houden. Dat leidt in Europa tot een lange balans en een lage risicoweging.

Ondanks deze nuancering pleiten sommige economen zoals Boot voor een gewone, ongewogen solvabiliteitsratio, in jargon: een leverage ratio. En dan het liefst een hoog percentage.

Ingewijden betwijfelen of de commissie-Wijffels zo ver wil gaan om te pleiten voor een zeer hoge leverage ratio van bijvoorbeeld 10%. Vermoedelijk sluit ze aan bij het nieuwe Basel 3, dat deze ouderwetse ratio nieuw leven in blaast en de minimale eis op 3% legt.

De ongewogen ratio heeft de schoonheid van de eenvoud, maar heeft ook nadelen. In zo'n systeem wordt het voor banken aantrekkelijk om minder, maar risicovoller krediet te verstrekken, in plaats van veel en relatief veilige leningen zoals nu.

Van Wijk van bureau Vallstein ziet liever een andere oplossing. Zijn klanten hebben er last van dat banken hun kapitaal moeten verhogen, en daardoor geen geld meer hebben om krediet te verlenen. Van Wijk ziet liever striktere voorschriften om de RWA in elkaar te zetten, in combinatie met regels die verplichten om tijdig af te boeken op slechte leningen. 'Onder die voorwaarde is 8% solvabiliteit genoeg.'

Volgens Kamerlid Koolmees bleeden de huidige ratio's schijnaccuratesse, door meetverschillen

Banken hebben liever maatwerk

Bufferkapitaal per krediet zoals vereist volgens 'Basel 2'

